

Hadiárva az udvarunkon

Onnan hazul hajnalba már
Elmén az édesanyja,
Könyével mosni a ruhát
És őt magára hagyja.
S mire szól a veréb: csiripp,
Ő bár még álmos egy kicsit,
A házat összejárja
S az udvart napfény teli meg,
Villognak a vén boltívek,
Midőn áltattuk eltipeg
Szegény kis hadiárva.

A szeme: mint a lenvirág,
A szája: mint a rózsza,
Festő a szent oltár fölé
Angyalt festhetne róla.
Ki ránéz, annak szíve fáj:
Ó mennyi kincs, ó mennyi báj
A kocsit porába! —
S ha kérdik tőle a nevét,
Kezét nevetve tárja szét
S vállára szegve a fejét,
Azt mondja: hadiárva.

Érzi, hogy jók az emberek,
Mert rá sokat nevetnek
És egy-két falatkát neki
Minden konyhába vetnek.
S mikor szépen köszön nekik,
Orcáját összecsiptedik
S azt mondják: jaj, te drága!
Csak azt nem tudja sohase,
Olyankor mért szalad tele
Könnyel a nénikék szeme, —
Szegény kis hadiárva!

Ha kérdik tőle: hol apád?
Azt mondja: messze, messze,
Ő mostan a halálba van,
De majd hazajön este.
Napjába százszor mondja el,
És megmutatja, hogyha kell,
Hogy borul a nyakába,
Mert arany mókust hoz neki,
A karajt bővebben szegi
És aki bántja, megveri —
Szegény kis hadiárva!

S amikor ágyat vetni már
Leszáll az est a földre,
A kis madárfók kiül
Az utc'ajtó-küszöbre.
Már alszanak veréb, fa, kút,
Már kezd szikrázni a tejút,
Hívón néz föl reája:
Apjának ott kell jönni, hol
Az égi híd alá hajol
S már félig álmában dalol
Szegény kis hadiárva.

Már félre billen kis feje,
Mikorra megjön anyja,
Fáradt csókot lehelve rá,
Gyöngéden ölbe kapja.
„Kis szívem, már aludni kell!“
Ő maszatos szép kezével
Keresztet vet magára.
A Miatyánk-ba fogna, ám
Csak ennyit mond: az én apám . . .
S már a vetellen nyoszolyán
Alszik a hadiárva.

De mint arany nyíl, úgy suhan
Ez ima föl a mennybe,
Mosolygó angyal térdein
Teszi az Úr elejbe.
Az Isten elborult szemén
Átrezdül egy sugárnyi fény
És leragyog reája:
Testvérkétekhez szálljatok,
Játékos álomangyalok
S jól betakarja szárnyatok, —
Tudjátok: hadiárva!

Móra Ferenc.

A harcias Zálzer és a kis gyermek.

(Perzsa mese.)

Messze Perzsiában élt egyszer egy fejedelem. Ez a fejedelem nagyhírű ember volt. Híres nagy erejéről, szelidségéről és igazságos szívéről. Egyszer, amikor az hatalmas rózsakert padján ült, követ érkezett hozzá. A követ így szólt:

— Engem a király küldött, aki azt parancsolja neked, hogy állj sereg élére és menj egyenesen Szegszár népe ellen.

— Mi bűne van Szegszár népének, hogy a király sereget küld ellene? — kérdezte a fejedelem.

— Megsértették híreszteléseikkel a király legkisebb leányát, a szépséges Zálzert, az aranyost.

— Mit mondtak róla? — kérdezte to-